



(5 D'OCTUBRE DE 2019)

# Carta als cristians de la serra d'Alfàbia



Comunitats de cristians de Biniaraix, Bunyola,  
Fornalutx, L'Horta, Palmanyola, Port de Sóller i Sóller.

## ÉS DE BEN NASCUTS SER AGRAÏT

És de ben nascuts ser agraït. Per aquest motiu en primer lloc vull agrair al bisbe **Mons. Javier Salinas** i al seu Consell Episcopal donar-me l'oportunitat de poder servir la Comunitat de Cristians de Lluçmajor i s'Estanyol, ha estat un plaer. En segon lloc he d'agrair la confiança del bisbe **Mons. Sebastià Taltavull** i el seu equip per oferir-me l'oportunitat d'entregar la meva vida al servei de l'anunci de Jesucrist a les comunitats de cristians catòlics de Biniaraix, Bunyola, Fornalutx, l'Horta, Palmanyola, Port de Sóller i Sóller. En tercer lloc he d'agrair la tasca realitzada i el servei pastoral dels preveres **Mn. Marià Gastalver, Mn. Miquel Mulet, Mn. Francesc Bernabeu** i el diaca **Mn. Toni Moreno**. En quart lloc, vull agrair la tasca pastoral de les Germanes Religioses de la Caritat a Sóller i les Franciscanes Filles de la Misericòrdia a Bunyola. **Moltíssimes gràcies a tots. I confiï en la vostra ajuda i pregària.**

## EL PREVERE ÉS EL QUI PRESIDEIX I SERVEIX A LA COMUNITAT DE CRISTIANS

Els partits polítics preparen uns programes electorals perquè el poble els voti i puguin arribar al poder per servir els seus conciutadans. A l'Església és diferent, o almenys tocaria ser-ho. El poder l'assumeix Déu i els cristians som el poble fidel que segueix Jesucrist, «Crist és el cap del cos que és l'Església» (Col 1,18). I en aquest cas **els sacerdots son els ministres de la Paraula de Déu, els ministres dels sagraments i l'eucaristia, els qui presideixen i serveixen la comunitat, i els qui acompanyen en el camí de la vida.**

Els cristians hem de ser conscients i assumir que ja no vivim en una «societat no diferenciada», és a dir, una societat on es participava d'una única religió i on tot el poble mantenia la creença en un únic Déu. Avui vivim en una «societat diferenciada» en què hi ha pluralitat de religions, creences i indiferències. Davant aquesta realitat els cristians hem d'entendre que no som els únics «homes religiosos»: Cal respectar les altres creences i conviure-hi. «Aquesta llibertat consisteix que tots els homes han d'estar immunes de coacció, tant per part d'individus com de grups socials i de qualsevol potestat humana, i això de tal manera que, en matèria religiosa, ni s'obligui ningú a obrar contra la seva consciència, ni se li impedeixi que actuï conforme a ella en privat i en públic, sol o associat amb altres, dins dels límits deguts» (*Dignitatis Humanae* 2).

## NOVA EVANGELITZACIÓ

La nostra **tasca de cristians resideix ara en una Nova Evangelització**, perquè el poble segueix necessitant Déu i els valors humans i cristians que neixen del veritable seguiment de Jesucrist. El nou paradigma d'evangelització ja no passa per demanar quanta gent ha vingut a missa, sinó més aviat: quantes persones han viscut l'Eucaristia d'avui? Cal viure intensament el que som: seguidors fidels de Jesucrist. «Ara ja no creïm pel que tu dius. Nosaltres mateixos l'hem sentit i sabem que aquest és realment el salvador del món» (Jo 4,36-42) Avui és temps de recollir la invitació que va fer Jesús als seus primers deixebles: «Veniu i ho veureu» (Jo 1, 39), i convidar les persones perquè arriquin la seva vida pel Déu de Jesucrist, un camí de vegades dur, però profundament alliberador.

Els cristians no podem caure en la temptació de la mundanitat espiritual de la qual ens parla el papa Francesc, **buits per dins**, i revestits de poder per fora. Els cristians hem **d'anomenar-nos i ser «comunitat de cristians»**, com els primers deixebles, cada un amb un carisma diferent: els laics, els religiosos i religioses i el qui presideix aquesta comunitat, però tots coresponsables de la presència viva del Déu de Jesucrist enmig del poble.

## COMUNITAT CRISTIANA DE BINIARAIX, BUNYOLA, FORNALUTX, L'HORTA, PALMANYOLA, PORT DE SÓLLER I SÓLLER.

Demana a la comunitat cristiana de Biniaraix, Bunyola, Fornalutx, l'Horta, Palmanyola, Port de Sóller i Sóller tres coses:

1. Que **siguem salvació de Déu** enmig del nostre poble.
2. Que **donem sentit a la nostra vida** i a les vides dels qui s'acosten a nosaltres.
3. Que **transmetem i suscittem** en les persones valors ètics i morals segons que ens demana Jesucrist.



Necessitam **una comunitat cristiana que se senti Església Universal**. Una de les característiques de la presència de malestar en l'Església és la divisió dels mateixos cristians. En els primers segles de l'Església, els no creients podien dir dels cristians: «**Mirau com s'estimen**», i aquest testimoni era la publicitat més gran que es podia fer. Avui més aviat dirien: «Mirau com discuteixen». **Necessitam més testimonis i menys mestres**. Una fe poc compromesa és una fe pobra. Un constipat només es contagia si s'està constipat. Amb la fe passa el mateix: només podem contagiar si tenim fe.

Hem de construir **una comunitat acollidora** (Rm 12 i 15), en la qual tots es trobin com a casa, amb experiències concretes de comunió, oració i amor. Els sacerdots diocesans treballarem amb les religioses, amb els agents de pastoral i amb tots els laics dins la mateixa barca de Pere i remarem en la mateixa direcció per identificar-nos amb Crist.

El Concili Vaticà II (LG 9) dona un gir al concepte d'Església com a jerarquia i proposa una Església com a sacrament de Crist i Poble de Déu. El Document d'Aparecida de 2007 (n. 202) ens diu que «no n'hi ha prou amb l'entrega generosa del sacerdot i de les comunitats de religiosos, es requereix que tots els laics se sentin coresponsables en la formació dels deixebles i en la missió».

### **QUÈ VOL DÉU DE NOSALTRES?**

Després de 23 anys de sacerdot he après que la teologia ha de deixar de ser una teologia deductiva, és a dir, una teologia que especula sobre les veritats de la fe, i ha d'optar pel repte de passar a ser una teologia pastoral, feta mirant la història del seu poble per demanar-se: **què és el que Déu vol de nosaltres, aquí i ara?** El pensador K. Barth ho expressa de manera més gràfica: «Cal predicar amb el diari en una mà i la Bíblia a l'altra».

La meua missió a les comunitats de Biniraix, Bunyola, Fornalutx, l'Horta, Palmanyola, Port de Sóller i Sóller **no és salvar ningú, només Déu salva**. Venc a viure amb vosaltres, els cristians, perquè l'Evangelí de Jesucrist sigui el nostre estil de vida i es faci present entre els no creients, i així, si hi ha algú a qui captivi la nostra forma de viure, tenguí l'oportunitat de sumar-se a l'Església de Jesucrist.

Els eixos de la nostra comunitat de cristians han de ser quatre:

- a) **L'EXPERIÈNCIA RELIGIOSA:** oferir una experiència de **trobada personal amb Jesucrist**, una experiència religiosa profunda i intensa, un anunci kerigmàtic i un testimoni personal que porti a una conversió personal —com ens demana el papa Francesc a l'*Evangelii gaudium*— i a un canvi de vida.
- b) **LA VIVÈNCIA COMUNITÀRIA:** acollir les persones que s'acosten a l'Església buscant de ser escoltats i valorats i fer-los partícips i membres de tota la comunitat eclesial. **Una comunitat fraterna** on s'experimentin unes relacions noves, de trobada, d'amistat, d'alegria i de salvació. Per a tal cosa, hem de generar una trama de relacions i trobades personals que no passin totes pel sacerdot. «Que la comunitat mateixa sigui una catequesi vivent» (DGC 141).
- c) **LA FORMACIÓ BÍBLICO-DOCTRINAL:** necessitat de formar cristians amb sentit i maduresa i que siguin capaços de fonamentar, explicar i «**donar raó de la seva fe i de la seva esperança**» (1Pe 3,15). Cristians que sàpiguen aprofundir en el coneixement de la Paraula de Déu i els continguts de la fe, per madurar en una experiència religiosa cristiana catòlica.
- d) **EL COMPROMÍS MISSIONER:** sortir a l'encontre dels allunyats, els marginats, els necessitats, i interessar-se per la seva situació, per tal d'ajudar-los i reencisar-los amb l'Església i convidar-los a tornar-hi. Dur la fe a les cases. Que la fe es visqui en els ambients en què es desenvolupa la vida. No tant que la gent vengui sempre a la parròquia, sinó que la fe es pugui viure en els ambients quotidians de la família: la casa, l'escola, la feina, on som cridats a ser testimonis del Senyor.



## CLAUS PRÀCTIQUES PER DUR A TERME AQUESTS EIXOS

Quatre em semblen les claus suggerents per realitzar aquesta tasca:

### 1.-ACOLLIDA

La casa parroquial ha d'estar oberta, amb un servei d'atenció i escolta personalitzat. Acollir les persones que toquen a la porta. Tenir un despatx acomodat per atendre la gent. **Una Església de portes obertes per poder acollir i escoltar.**

Cal que els joves tinguin un lloc on reunir-se, viure i sentir que Déu està amb ells, que Jesucrist continua cridant-los a seguir-lo i que l'Esperit Sant habita en el seu interior per ajudar-los, i el millor per realitzar tot això és sota l'ombra de l'edifici de l'Església.

La meva prioritat personal en el començament de curs parroquial és poder parlar personalment amb cadascun dels cristians, responsables i agents de pastoral de la Unitat de Pastoral. En primer lloc per conèixer-vos i en segon lloc perquè em traslladeu les vostres inquietuds, preocupacions en la marxa de la comunitat i en la vostra vivència personal de la fe.

### 2. ORACIÓ

Per tenir una **experiència personal de trobada amb Jesucrist és necessari el silenci, la contemplació i l'oració.** L'Església posseeix molts d'espais per ajudar en aquesta experiència.

Uns dels elements privilegiats per poder experimentar Déu són els sagraments, però hi ha altres elements com per exemple la pregària comunitària de l'Església: la litúrgia de les hores, els oratoris, les exposicions del Santíssim, etc. Preguar amb nins, joves i grans per viure intensament com Déu salva les seves vides em sembla un eix prioritari.

### 3. FORMACIÓ

Durant molts d'anys s'ha parlat de la formació dels laics. Avui també es parla que no es pot ser cristià amb la «fe del carboner»,<sup>2</sup> però inconscientment sembla que avui es parla amb tanta intensitat davant la falta de preveres. Cal no caure en l'error de voler formar laics perquè supleixin les tasques del prevere. Cada cristià dins la comunitat eclesial té les seves funcions i tasques. El laic no es prepara per realitzar tasques de suplència, sinó **per poder donar raó de la seva fe i esperança** (1Pe 3,15), i per ser més coresponsable en les feines pastorals i d'evangelització de la comunitat cristiana.

Avui és necessari **«parlar de Déu»**. Moltes vegades ens entretenim en discussions estèrils, en celebracions rituals sense sentit, i avui les persones necessiten sentir parlar de Déu. En una societat que ha substituït Déu pels doblers, el tenir, el poder i la fama, el prevere i els cristians tenim la tasca de «tornar a Jesús»<sup>3</sup> i parlar d'Ell, tornar al «diàleg socràtic»<sup>4</sup>, és a dir, debatre, filosofar, fer teologia i pensar quina ètica i moral vivim.

### 4. PROCESSOS

Tertul·lià –un sant pare–, al segle II dC, deia: «Un no neix cristià, sinó que es fa cristià».<sup>5</sup> Davant d'una «societat diferenciada» cal **personalitzar la fe**. Ja no creim per tradició o per osmosi, necessitam fer processos de conversió i d'acostament a Déu, i per això necessitam l'ajuda d'algú, **l'acompanyant espiritual**. L'home és un ésser social, sol no pot créixer, necessita l'altre i el Totalment Altre. Un servidor, com tots els sacerdots, necessita la comunitat

<sup>2</sup> La fe del carboner és la fe d'aquelles persones que creuen perquè sí, i perquè els han dit que ha de ser així. No entenen res, però creuen. Aquesta expressió s'aplica al 'fideisme'. És l'actitud d'aquell que pensa que no és necessari donar raons d'allò que creu.

<sup>3</sup> J. A. Pagola, *Volver a Jesús*, PPC, Madrid, 2014.

<sup>4</sup> El «diàleg socràtic» és un mètode de dialèctica o recerca de noves idees, conceptes en la informació. Passa entre dues persones quan dialoguen i s'embranquen en un debat per cercar la resposta a una pregunta i la resposta se cerca mitjançant l'esforç de la reflexió i el raonament.

<sup>5</sup> Citat també a la carta encíclica *Deus Caritas est* del papa Benet XVI.



i la comunitat necessita els guies espirituals per fer camí junts cap al Regne de Déu.

Ja no és temps d'adoctrinament, ni d'aprendre normes per després repetir-les com a lloros. S'ha acabat l'època de complir amb lleis i rituals imposats, **és l'hora dels «processos», dels itineraris, de caminar amb la gent, d'acompanyar els nins, adolescents, matrimonis joves, adults i gent gran.** Cal créixer en la fe i el seguiment de Jesucrist, és el moment d'acompanyar espiritualment les persones.

## PER ACABAR

En un sentit bíblic la paraula «conèixer» significa «estimar». Deixau-me que vos conegui perquè vos pugui estimar. Demanem al Senyor que il·lumini les tenebres dels nostres cors, ens doni una fe recta, una esperança certa i una caritat perfecta, sentit i coneixement. I a la Mare de Déu de Lluç que puguem donar tot el que tenim en servei a Déu i als germans. Pregau per mi.

Mahatma Gandhi deia: «Tot el que no es dona es perd». **Vull gastar la vida per Déu, pel seguiment de Jesucrist i per la Comunitat Cristiana de Biniaraix, Bunyola, Fornalutx, l'Horta, Palmanyola, Port de Sóller i Sóller.**



## ES DE BIEN NACIDOS SER AGRADECIDO

Es de bien nacidos ser agradecido. De ahí que en primer lugar quiero agradecer al obispo **Mons. Javier Salinas** y a su Consejo Episcopal haberme dado la oportunidad de poder servir a la Comunidad de Cristianos de Lluçmajor y s'Estanyol, ha sido un placer. En segundo lugar, quiero agradecer la confianza del obispo **Mons. Sebastià Taltavull** y de su equipo por ofrecerme la oportunidad de entregar mi vida al servicio del anuncio de Jesucristo a las comunidades de cristianos católicos de Biniaraix, Bunyola, Fornalutx, l'Horta, Palmanyola, Port de Sóller y Sóller. En tercer lugar, agradecer la labor realizada y el servicio pastoral de los presbíteros **Mn. Marià Gastalver, Mn. Miquel Mulet, Mn. Francesc Bernabeu** y del diácono **Mn. Toni Moreno**. En cuarto lugar, quiero agradecer la labor pastoral de las Hermanas de la Caridad en Sóller y las Franciscanas Hijas de la Misericordia en Bunyola. **Muchísimas gracias a todos. Y confío en vuestra ayuda y oración.**

## EL SACERDOTE ES QUIEN PRESIDE Y SIRVE A LA COMUNIDAD DE CRISTIANOS

Los partidos políticos preparan unos programas electorales para que el pueblo los vote y puedan llegar al poder para servir a sus conciudadanos. En la Iglesia es diferente, o al menos debería serlo. El poder lo asume Dios y los cristianos somos el pueblo fiel que sigue a Jesucristo, «Cristo es la cabeza del cuerpo que es la Iglesia» (Col 1,18). Y en este caso **los sacerdotes son los ministros de la Palabra de Dios, los ministros de los sacramentos y la eucaristía, los que presiden y sirven la comunidad, y los que acompañan en el camino de la vida.**

Los cristianos debemos ser conscientes y asumir que ya no vivimos en una «sociedad no diferenciada», es decir, una sociedad donde se participaba de una única religión y donde todo el pueblo mantenía la creencia en un único Dios. Hoy vivimos en una «sociedad diferenciada» en que hay pluralidad de religiones, creencias e indiferencias. Ante esta realidad los cristianos tenemos que entender que no somos los únicos «hombres religiosos»: hay que respetar las otras creencias y convivir con ellas. «Esta libertad consiste en que todos los hombres deben estar inmunes de coacción, tanto por parte de individuos como de grupos sociales y de cualquier potestad humana, y esto de tal manera que, en materia religiosa, ni se obligue a nadie a obrar contra su conciencia, ni se le impida que actúe conforme a ella en privado y en público, solo o asociado con otros, dentro de los límites debidos» (*Dignitatis Humanae* 2).



## NUEVA EVANGELIZACIÓN

Nuestra tarea de cristianos reside ahora en una Nueva Evangelización, pues el pueblo sigue necesitando a Dios y los valores humanos y cristianos que nacen del verdadero seguimiento de Jesucristo.

El nuevo paradigma de evangelización ya no pasa por pedir cuánta gente ha venido a misa, sino más bien: ¿cuántas personas han vivido la Eucaristía de hoy? Hay que vivir intensamente lo que somos: seguidores fieles de Jesucristo. «Ahora ya no creemos por lo que tú dices. Nosotros mismos lo hemos oído y sabemos que este es verdaderamente el Salvador del mundo» (Jn 4,36-42). Hoy es tiempo de recoger la invitación que hizo Jesús a sus primeros discípulos: “Venid y lo veréis” (Jn 1,39), e invitar a las personas para que arriesguen su vida por el Dios de Jesucristo, un camino a veces duro, pero profundamente liberador.

Los cristianos no podemos caer en la tentación de la mundanidad espiritual de la que nos habla el papa Francisco, **huecos por dentro**, y revestidos de poder por fuera.

Los cristianos debemos **llamarnos y ser «comunidad de cristianos»**, como los primeros discípulos, cada uno con un carisma diferente: los laicos, los religiosos y religiosas y el que preside esta comunidad, pero todos corresponsables de la presencia viva del Dios de Jesucristo en medio del pueblo.

## COMUNIDAD CRISTIANA DE BINIARAIX, BUNYOLA, FORNALUTX, L'HORTA, PALMANYOLA, PORT DE SÓLLER I SÓLLER

Pido a la comunidad cristiana de Biniaraix, Bunyola, Fornalutx, l'Horta, Palmanyola, Port de Sóller y Sóller tres cosas:

1. Que **seamos salvación de Dios** en medio de nuestro pueblo.
2. Que **demos sentido a nuestra vida** y a las vidas de los que se acercan a nosotros.
3. Que **transmitamos y suscitemos** en las personas valores éticos y morales según nos pide Jesucristo.

Necesitamos **una comunidad cristiana que se sienta Iglesia Universal**. Una de las características de la presencia del malestar en la Iglesia es la división de los mismos cristianos. En los primeros siglos de la Iglesia, los no creyentes podían decir de los cristianos: «**Mirad cómo se aman**», y este testimonio era la publicidad más grande que se podía hacer. Hoy más bien dirían: «Mirad cómo discuten». **Necesitamos más testigos y menos maestros**. Una fe poco comprometida es una fe pobre. Un resfriado solo se contagia si se está resfriado. Con la fe pasa lo mismo: solo podemos contagiar si tenemos fe.

Debemos construir una **comunidad acogedora** (Rm 12 y 15), en la que todos se sientan como en casa, con experiencias concretas de comunión, oración y amor. Los sacerdotes diocesanos trabajaremos con las religiosas, con los agentes de pastoral y con todos los laicos dentro de la misma barca de Pedro y remaremos en la misma dirección para identificarnos con Cristo.

El Concilio Vaticano II (LG 9) da un giro al concepto de Iglesia como jerarquía y propone una Iglesia como sacramento de Cristo y Pueblo de Dios. El Documento de Aparecida de 2007 (n. 202) nos habla de que «no basta con la entrega generosa del sacerdote y de las comunidades de religiosos, se requiere que todos los laicos se sientan corresponsables en la formación de los discípulos y en la misión».

## ¿QUÉ QUIERE DIOS DE NOSOTROS?

Después de 23 años de sacerdote he aprendido que la teología debe dejar de ser una teología deductiva, es decir, una teología que especula sobre las verdades de la fe, y tiene que optar por el reto de pasar a ser una teología pastoral, hecha mirando la historia de su pueblo para preguntarse: ¿Qué es lo que Dios quiere de nosotros, aquí y ahora? El pensador K. Barth lo expresa de manera más gráfica: «Hay que predicar con el periódico en una mano y la Biblia en la otra».

Mi misión en las comunidades de Biniaraix, Bunyola, Fornalutx, l'Horta, Palmanyola, Port de Sóller y Sóller **no es salvar a nadie, solo Dios salva**. Vengo a vivir con vosotros, los cristianos, para que el Evangelio de



Jesucristo sea nuestro estilo de vida y se haga presente entre los no creyentes, y así, si hay alguien a quien cautive nuestra forma de vivir, tenga la oportunidad de sumarse a la Iglesia de Jesucristo.

Los ejes de nuestra comunidad de cristianos serán cuatro:

a) **LA EXPERIENCIA RELIGIOSA:** ofrecer una experiencia de **encuentro personal con Jesucristo**, una experiencia religiosa profunda e intensa, un anuncio kerigmático y un testimonio personal que lleve a una conversión personal –como nos pide el papa Francisco en la *Evangelii gaudium*– y a un cambio de vida.

b) **LA VIVENCIA COMUNITARIA:** acoger a las personas que se acercan a la Iglesia buscando ser escuchados y valorados y hacerlos partícipes y miembros de toda la comunidad eclesial. **Una comunidad fraterna** donde se experimenten unas relaciones nuevas, de encuentro, de amistad, de alegría y de salvación. Para ello debemos generar una trama de relaciones y encuentros personales que no pasen todas por el sacerdote. «Que la comunidad misma sea una catequesis viviente» (DGC 141).

c) **LA FORMACIÓN BÍBLICO-DOCTRINAL:** necesidad de formar cristianos con sentido y madurez y que sean capaces de fundamentar, explicar y «**dar razón de su fe y de su esperanza**» (1 P 3,15). Cristianos que sepan profundizar en el conocimiento de la Palabra de Dios y los contenidos de la fe, para madurar en una experiencia religiosa cristiana católica.

d) **EL COMPROMISO CRISTIANO:** saliendo al encuentro de los alejados, los marginados, los necesitados, e interesarse por su situación, con el fin de ayudar y reencantar con la Iglesia e invitarlos a volver. Llevar la fe a las casas. Que la fe se viva en los ambientes en que se desarrolla la vida. No tanto que la gente venga siempre a la parroquia, sino que la fe se pueda vivir en los ambientes cotidianos de la familia: la casa, la escuela, el trabajo, donde estamos llamados a ser testigos del Señor.

## **CUATRO ME PARECEN LAS CLAVES SUGERENTES PARA REALIZAR ESTA TAREA:**

### **1. ACOGIDA**

La casa parroquial debe estar abierta, con un servicio de atención y escucha personalizado. Acoger a las personas que llaman a la puerta. Tener un despacho acomodado para atender a la gente. **Una Iglesia de puertas abiertas para poder acoger y escuchar.**

Es necesario que los jóvenes tengan un lugar donde reunirse, vivir y sentir que Dios está con ellos, que Jesucristo sigue llamando a seguirlo y que el Espíritu Santo habita en su interior para ayudarles, y lo mejor para realizar todo ello es bajo la sombra del edificio de la Iglesia.

Mi prioridad personal en el comienzo de curso parroquial es poder hablar personalmente con cada uno de los cristianos, responsables y agentes de pastoral de la Unidad de Pastoral. En primer lugar, para conocerlos y en segundo lugar porque me traslade sus inquietudes, preocupaciones en la marcha de la comunidad y en su vivencia personal de la fe.

### **2. ORACIÓN**

Para tener **una experiencia personal de encuentro con Jesucristo es necesario el silencio, la contemplación y la oración.** La Iglesia posee muchos espacios para ayudar en esta experiencia.

Unos de los elementos privilegiados para poder experimentar a Dios son los sacramentos, pero hay otros elementos como por ejemplo la oración comunitaria de la Iglesia: la liturgia de las horas, los oratorios, las exposiciones del Santísimo, etc. Orar con niños, jóvenes y mayores para vivir intensamente cómo Dios salva sus vidas me parece eje prioritario.

### **3. FORMACIÓN**

Durante muchos años se ha hablado de la formación de los laicos. Hoy también se habla de que no se



puede ser cristiano con la «fe del carbonero», pero inconscientemente parece que hoy se habla con tanta intensidad ante la falta de sacerdotes. No hay que caer en el error de querer formar laicos para que suplan las tareas del sacerdote. Cada cristiano dentro de la comunidad eclesial tiene sus funciones y tareas. El laico no se prepara para realizar tareas de suplencia, sino **para poder dar razón de su fe y esperanza** (1 Pe 3,15), y para ser más corresponsable en las tareas pastorales y de evangelización de la comunidad cristiana.

Hoy es necesario **«hablar de Dios»**. Muchas veces nos entretenemos en discusiones estériles, en celebraciones rituales sin sentido, y hoy las personas necesitan oír hablar de Dios. En una sociedad que ha sustituido a Dios por el dinero, el tener, el poder y la fama, el presbítero y los cristianos tenemos la tarea de «volver a Jesús» y hablar de Él, volver al «diálogo socrático», es decir, debatir, filosofar, hacer teología y pensar qué ética y moral vivimos.

#### 4. PROCESOS

Tertuliano –un santo padre–, en el siglo II dC, decía: «Uno no nace cristiano, sino que se hace cristiano». Ante una «sociedad diferenciada», hay que **personalizar la fe**. Ya no creemos por tradición o por ósmosis, necesitamos realizar procesos de conversión y de acercamiento a Dios, y por eso necesitamos la ayuda de alguien, **el acompañante espiritual**. El hombre es un ser social, solo no puede crecer, necesita del otro y del Totalmente Otro. Un servidor, como todos los sacerdotes, necesita de la comunidad y la comunidad necesita de los guías espirituales para caminar juntos hacia el Reino de Dios.

Ya no es tiempo de adoctrinamiento, ni de aprender normas para luego repetirlas como loros. Se acabó la época de cumplir con leyes y rituales impuestos, **es la hora de los «procesos», los itinerarios, de caminar con la gente, de acompañar a los niños, adolescentes, matrimonios jóvenes, adultos y personas mayores**. Hay que crecer en la fe y el seguimiento de Jesucristo, es el momento de acompañar espiritualmente a las personas.

#### PARA TERMINAR

En un sentido bíblico la palabra «conocer» significa «amar». Dejadme que os conozca para que os pueda amar. Pidamos al Señor que ilumine las tinieblas de nuestros corazones, nos dé una fe recta, una esperanza cierta y una caridad perfecta, sentido y conocimiento. Y a la Virgen de Lluc que podamos dar todo lo que tenemos en servicio a Dios y a los hermanos. Rogad por mí.



**Mn. Eugeni Rodríguez Adrover**

**Mn. Miquel Mulet Bujosa**

**Mn. Francesc Joan Bernabeu Bonet**

**Preveres de les comunitats parroquials de Bunyola, Fornalutx, l'Horta, Palmanyola,  
Port de Sóller, Sóller i la quasi parròquia de Biniaraix.**

Gran via, 1 - 07100 SÓLLER (Illes Balears)

cristiansserraalfabia@gmail.com - www.cristiansserraalfabia.com

Telèfon: 671 000 666